

קל"ז.

מהלך היה רבי אברהם אבן עזרא מביתו לבית החולים כדי לפגוש שם את המיימוני, שירפא את מחלותיו ודרך אגב לשוחח עמו בדברי תורה. בדרך היה מחבר דברי שיר חדשים, הוגה בפירושים לתורה, ובהפגשו עם המיימוני היה מספר לו את פירושיו. לבוש היה בגדים של עני, והמיימוני ציוה לסייע לו לבל יתהלך ברחובות קרוע בגדים. הכיר בו מיד שהוא תלמיד חכם.

סבל רבי אברהם אבן עזרא ממחלת עיניים. הלך לדרוש ברופאים כדי למצוא תרופה למחלתו, אך אלה לא ידעו כיצד לרפאו. נתנו לו תרופות ולא סייעו לו. מאחר שהכסף לא היה מצוי בכיסו, לא הלך לדרוש ברופאים מומחים שדורשים סכומי עתק מאת כל אלה הנזקקים להם. מחלתו גברה והכאבים הציקו לו. עתה משהגיע למצרים ופגש במיימוני ביקש ממנו תרופה למחלתו בעיניו. סיפר לו רבי אברהם את רוב מכאוביו והתחנן לפניו שיתן לו תרופה לעיניו, שכן אינו יכול לשבת על התורה ועל העבודה ולכתוב את פירושיו על התורה, מחמת כאב בעיניו. הביט המיימוני בעיניו של רבי אברהם ושמע את דבריו על מצוקתו. עיין בספרים העוסקים ברפואת עיניים. התבונן שוב בעיניו. ביקש לרשום לו תרופה ולא רשם. ציוה למשרתו לקחת אותו מבית החולים אל מקום אחר, ולא גילה לו לרבי אברהם לאן הוא מצוה לקחת אותו.

משרתו של המיימוני מילא אחר דבריו ולקח עמו את החולה. כיוון

שלא הבחין את דרכו מחמת ליקוי בראייתו, לא ראה לאן המשרת מוביל אותו. אך עד מהרה מצא את עצמו בדיר עזים מצחין. ישב רבי אברהם על האדמה ובדק את המקום. בחילה עזה תקפה אותו. ריחות של זבל עלו באפו. עזים נגשו אליו ולקקו את נפיו. הצטמרר. לא הבין מדוע ציוה המיימוני להענישו כל כך. האם לא נמצא מקום נאה יותר כדי לאסרו על חטא שלא חטא?

בדיר שררה אפלולית. הוא לא הבחין בין יום לבין לילה. דמעות זלגו מעיניו. לאן הגעתי, עני מרוד שכמותי? מדוע ביזה אותי הרמב"ם. מה הוא רוצה ממני? עני נודד אני ועתה גם אסיר בדיר עזים.

הדמעות לא נפסקו. בכה בכי תמרורים. התפלל שיוציאו אותו מתוך הדיר. מחמת האפלה לא הבחין בין יום לבין לילה. הדמעות זלגו מעיניו ללא הפוגה. השעות זחלו לאט. לא היה לו במה לעיין. גם עיון בתורה לא מצא לנכון להגות במקום בזוי כזה. העזים נגשו אליו מדי פעם ורחרחו את בגדיו. איש לא בא לפתוח את הדלת. מה יקרה לו? בכי גדול בכה ולא הפסיק.

קל"ח.

לא מצא את ידיו ורגליו בדיר העזים. הדלת היתה סגורה על מנעול. המשרת לא בא לפתחה. גם מים לא היו בדיר. זרם חדש של דמעות הציף אותו. אפילו לחשוב בדברי תורה לא יכול במקום כזה. הרהר וחזר והרהר מדוע נענש בכך על ידי המיימוני. לא הצליח לרדת לסוף דעתו. מחמת כאבים ובגלל הרהורים מטרידים לא עצם את עיניו. אלא ישב ובכה.

עד שלפתע נשמע קול של מפתח בדלת הדיר. הדלת נפתחה. אור חדר מבעד לחריץ. משרת נכנס לדיר, ניגש לרבי אברהם וביקש ממנו ללכת אחריו. בחוץ עמד המיימוני והושיט לו את ידו באמרו: ברוך רופא חולים!

שאל רבי אברהם.

- מדוע כועס אתה עלי שתכניסני לתוך דיר עזים?
- למען רפואתך וטובתך עשיתי זאת.
- אבל כיצד אמצע רפואה בתוך דיר העזים מלא ריחות רעים?
- הסביר לו המיימוני את מעשיו.
- בדקתי את עיניך ומצאתי כי רק תרופה אחת יכולה לרפא אותך מן המחלה.
- התרופה היא על ידי הבכי. בכי שימשך שתים עשרה שעות ברציפות.

אמרתי לעצמי כיצד אביאך לידי בכי כזה? על כן מצאתי לנכון להתאכזר אליך. להכניס אותך לתוך דיר עזים. שהיה במקום כזה תביא אותך למצוקה נוראה ולבכי גדול. הרי לא תבין מדוע אני משליך אותך למקום הזה ותחשוב כי רצה אני לגרום לך רעות. ואכן בכית בכי גדול, כפי שרציתי. היסורים מירקו את עוונך. הדמעות שטפו את עיניך וריפאו את הליקוי. מחלתך חלפה. ברוך רופא חולים. עתה עליך להזהר ולהמשיך לקבל תרופות לעיניך, לבל תחזור במחלה.

רשם לו המיימוני תרופות שעליו לקחת רציוה על משרתו לתת לו את התרופות הללו בחינם ולא לקבל ממנו תשלום.

— עתה עלי ללכת, כי מחכים לי בחצר המלך, ואין שעת פנויה להמשיך ולשוחח עמך בדברי תורה ופירושיה. אם כי רוצה אני בכך כי פירושך לתורה מענג את מי שקורא בו — אמר לו המיימוני.

— מודה אני לך על רב טובך. רופא גדול הנך ותלמיד חכם המבין חזין שבתורה. טוב שבאתי אליך ולא הרפיתי ממך. השיב רבי אברהם. בו במקום חיבר חרוזים לכבודו של הרמב"ם ושלח לו אחר כך בידי משרתו. לאות תודה על חסדו עמו.